

Motion till riksdagen 2006/07:N345

av **Maria Wetterstrand m.fl. (mp)**

Kärnkraftssäkerhet och avveckling

1 Innehållsförteckning

1	Innehållsförteckning	1
2	Förslag till riksdagsbeslut	2
3	Motivering	3
3.1	Säkerhetstekniska föreskrifter offentliggörs och tillämpas	3
3.2	Effekthöjningar vid reaktorerna	4
3.3	Kärnsäkerhetsutredning med deltagande av internationella experter	4
3.4	Många skäl att avveckla kärnkraften	5
3.5	Skadestånd vid olyckor	6
3.6	Elmarknad, elvärme och effektbrist	7
3.7	Effektivare elanvändning	8
3.8	Förnybar el	8
3.9	Import av rysk el	9

Fel! Okänt namn på

2 Förslag till riksdagsbeslut

1. Riksdagen tillkännager för regeringen som sin mening vad i motionen anförs om att 2004 års säkerhetstekniska föreskrifter ska gälla vid alla reaktorer med omedelbar verkan och att reaktorer som inte klarar säkerhetskraven ska få sitt drifttillstånd indraget.¹
2. Riksdagen begär att regeringen ska upphäva Kärnkraftinspektionens sekretessbeläggning av vilka säkerhetskrav som gäller för varje reaktor och varje år.¹
3. Riksdagen tillkännager för regeringen som sin mening vad i motionen anförs om att tillsätta en ny kärnsäkerhetsutredning med svensk och internationell expertis.¹
4. Riksdagen begär att regeringen i regleringsbrev klargör att Kärnkraftinspektionen vid prövning av effekthöjningar ska villkora dessa med att säkerhetsmarginalerna ökar.¹
5. Riksdagen tillkännager för regeringen som sin mening vad i motionen anförs om att obegränsat skadeståndsansvar vid kärnkraftsolyckor ska införas.²
6. Riksdagen tillkännager för regeringen som sin mening vad i motionen anförs om att betalningsåtagandet vid kärnkraftsolycka höjs till 70 miljarder kronor per reaktor från den 1 januari 2008.¹
7. Riksdagen tillkännager för regeringen som sin mening vad i motionen anförs om att effektskatten på kärnkraft ska höjas.³
8. Riksdagen tillkännager för regeringen som sin mening vad i motionen anförs om att avfallsavgifterna bör höjas de närmaste åren för att säkra avfallshanterings finansiering.³
9. Riksdagen tillkännager för regeringen som sin mening vad i motionen anförs om att införande av timmätning av el ska påskyndas och avse alla elkonsumenter.
10. Riksdagen tillkännager för regeringen som sin mening vad i motionen anförs om att en särskild myndighet för energieffektivisering eller ett "centrum för energieffektivisering" bör tillskapas.
11. Riksdagen begär att regeringen återkommer till riksdagen med ett förslag om utökad certifikatsplikt i elcertifikatssystemet.
12. Riksdagen tillkännager för regeringen som sin mening vad i motionen anförs om att utreda införandet av lägstaprisgarantier i elcertifikatssystemet.
13. Riksdagen begär att regeringen återkommer till riksdagen med ett förslag om nivå och tidpunkt för en lägstaprisgaranti i elcertifikatssystemet.
14. Riksdagen avslår regeringens förslag om att återinföra vattenkraft som certifikatberättigad i elcertifikatssystemet.
15. Riksdagen tillkännager för regeringen som sin mening vad i motionen anförs om att kärnkraften bör avvecklas inom tolv år.
16. Riksdagen tillkännager för regeringen som sin mening vad i motionen anförs om att en kabel för att importera rysk kärnkraftsel inte ska godkännas av riksdagen.

¹ Yrkandena 1–4 och 6 hänvisade till FöU.

² Yrkande 5 hänvisat till CU.

Fel! Okänt namn på

³ Yrkandena 7 och 8 hänvisade till SkU.

Fel! Okänt namn på

3 Motivering

3.1 Säkerhetstekniska föreskrifter offentliggörs och tillämpas

Såsom framgår av incidenten i Forsmark 1 den 25 juli 2006 är svensk kärnkraft inte säker. 50 år efter att de första elproducerande reaktorerna startades kan man inte ens garantera en reservkraftsfunktion som är oberoende av yttre nät. Händelsen föranledde stopp för fyra reaktorer under flera månader.

Stora utsläppsolyckor inträffar sällan, men de kan inträffa i Sverige och de kan få fruktansvärda konsekvenser.

Efter den allvarliga incidenten i Barsebäck 1992 insåg både kärnkraftsindustrin och Kärnkraftinspektionen att säkerhetskraven måste skärpas, särskilt vid äldre reaktorer. Barsebäcksincidenten visade att nödkylsystemen i fem äldre reaktorer inte fungerade i praktiken. Deras strilar skulle ha täppts till av kringfarande mineralull. Nödkylningen fyller ingen funktion vid normal drift, men är av avgörande betydelse för att förhindra en härdsmläta när ordinarie kylning inte fungerar.

1998 visade det sig att sannolikheten för härdsmläta vid Oskarshamn 2 var 25 gånger högre än Sydkrafts eget säkerhetsmål, vilket också fick stort genomslag i massmedierna. Huvudförklaringen till detta är mycket enkel; det finns bara två oberoende elförsörjningskedjor i Oskarshamn 2, mot fyra i de modernare reaktorerna. Elförsörjningen är extremt viktig: utan el inga pumpar och fläktar. Utan pumpar och fläktar är det en fråga om minuter eller timmar innan radioaktiviteten från härden kommer ut i omgivningen. Denna säkerhetsproblematik var väl känd senast 1971, då Vattenfall beställde Forsmark 1 med fyra elförsörjningskedjor i stället för två. Dessutom hade de förebyggt problemet med isoleringsmaterial som kunde sätta igen pumpar och strilar och minskat risken för ett extremt snabbt olycksförlopp genom inte ha grova rör under vattenlinjen.

SKI stod in i det sista fast vid den orimliga ståndpunkten att ingen svensk reaktor var säkrare eller osäkrare än någon annan.

Moderniseringen av de nya säkerhetstekniska föreskrifterna lät också vänta på sig och trädde i kraft först vid nyår 2005. I själva verket kommer det att dröja ytterligare ett antal år innan alla reaktorer har nått upp till modern internationell standard vad gäller så viktiga systemdelar som strömförsörjning. Hur många år det dröjer är emellertid sekretessbelagt av Kärnkraftinspektionen, då föreläggandena reaktor för reaktor, år för år och åtgärd för åtgärd klassificeras som ”kommersiellt känslig information”.

Vilka säkerhetskrav som gäller vid svenska reaktorer är alltså hemligt, exempelvis hur länge Oskarshamn 2 får drifttillstånd med bara två elförsörjningskedjor. Tydligt är att såväl E.On, f.d. Sydkraft, som Kärnkraftinspektionen anser att 35 års anpassningstid är för kort.

Vi anser att säkerhetsföreskrifterna bör gälla genast.

Enligt sekretesslagen kan regeringen för särskilt fall förordna om undantag från sekretess när det är påkallat av synnerliga skäl. Den möjligheten bör regeringen använda i detta sammanhang.

Regeringen bör också i regleringsbrev klargöra för Kärnkraftinspektionen att de säkerhetsföreskrifter som gäller ska gälla omedelbart. Reaktorer som inte klarar kraven ska inte få köras vidare. Kärnkraftsbolagen måste ta ställning till om de vill investera i förbättrad säkerhet eller stänga reaktorer. Reaktorer får inte drivas så länge säkerhetsföreskrifterna inte är uppfyllda.

3.2 Effekthöjningar vid reaktorer

För flertalet av de svenska reaktorer finns det planer på att höja effekten. Detta har väsentligen samma konsekvenser som att bygga en ny reaktor. Uranförbrukningen ökar och avfallsproduktionen ökar i direkt proportion till effekthöjningen, liksom beroendet av kärnkraft.

Miljöpartiet är motståndare till effekthöjningar eftersom de innebär mer kärnkraft. Sannolikheten för olyckor och konsekvensen av olyckor ökar också med ökad effekt. Ökad effekt betyder att vatten måste pumpas runt fortare, vilket leder till ökat slitage. Mer strålning inne i reaktorn kan ge mer försprödning. Mer effekt betyder också snabbare olycksförlopp och att större krav ställs på säkerhetssystemens snabbhet, kapacitet och robusthet. I princip går det att kompensera för allt detta, men i praktiken är det svårt, och framför allt kostsamt. Det finns anledning att ifrågasätta om reaktorägarna och Kärnkraftinspektionen ens verkligen har bevarad säkerhetsmarginal som överordnat mål. I verkens säkerhetsanalyser och i Kärnkraftinspektionens granskning används termen ”tillräckliga marginaler” för att klara säkerhetskraven. Man accepterar alltså en försämring av säkerheten, om den inte är så stor att man inte kan leva upp till säkerhetsföreskrifterna.

Vi ser givetvis ingen anledning att acceptera mer kärnkraft om den dessutom blir farligare. Marginalerna ska inte tillåtas minska vid effekthöjningar.

Beslutsgången vid effekthöjningar sker i många steg och det finns därför möjligheter att ställa krav även för de reaktorer som fått effekthöjningar godkända av regeringen, exempelvis genom klargörande regleringsbrev. Ansökan om provdrift och ansökan om rutinmässig drift med förhöjd effekt är exempel på tillfällen när Kärnkraftinspektionen kan skärpa kraven på säkerhetsmarginaler. Regeringen bör genom regleringsbrev klargöra för Kärnkraftinspektionen att säkerhetsmarginalerna inte får minska.

3.3 Kärnsäkerhetsutredning med deltagande av internationella experter

Den senaste större reaktorsäkerhetsutredningen var Säker kärnkraft? (SOU1979:86), föranledd av härdsmltan i Harrisburgreaktorn 1979. Den bedömde säkerhetsläget vid de svenska reaktorer som otillfredsställande och föreslog bland annat konsekvenslindrande system, vilka sedan byggdes

Fel! Okänt namn på

under hela 1980-talet. Den så kallade Kärnsäkerhetsutredningen SOU 2003:100 hade mycket snäva direktiv och gjorde inte skäl för sitt namn. Den gjorde exempelvis inte någon genomgång av inträffade incidenter och drog därför inga slutsatser av dem. Den gjorde inget försök att jämföra svenska reaktorer inbördes eller göra en internationell jämförelse av säkerheten.

Det har nu gått 27 år och en lång rad allvarliga incidenter sedan en riktig utredning gjorts. Vi menar att både säkerhetsläget i sig och myndigheternas roll bör belysas av experter inom alla relevanta områden. Eftersom kärnkraftsindustrin i Sverige är en ganska liten värld så vill vi också att utländsk expertis medverkar för att ge ett större oberoende från industrin och myndigheterna.

Utredningen bör ha såväl teknisk som beteendevetenskaplig expertis, och bör få direktiv att granska såväl säkerheten vid de svenska reaktorerna som den statliga tillsynen av denna och huruvida kärntekniklag och säkerhetstekniska föreskrifter behöver ändras för att höja säkerheten både gentemot haverier och gentemot attacker.

Beteendevetenskaplig expertis är av stor vikt. Incidenter och olyckor beror nästan aldrig på att någonting går sönder uteslutande på grund av ett tekniskt fel. Det finns nästan alltid bakomliggande orsaker i organisation, dokumentation, utbildning eller olämplig presentation av data till kontrollrum.

3.4 Många skäl att avveckla kärnkraften

Förutom risken för olyckor finns också hotet från attacker mot kärnkraftverk, och sådana planades också av de terrorister som genomförde 11 september-dåden i USA. De svenska reaktorerna är mycket sårbara för terroristattacker. Idag står Sverige inte särskilt högt på någon terroristorganisations lista över lämpliga mål, men detta kan snabbt ändras. Det är inte önskvärt att Sveriges utrikespolitik, handelspolitik eller kulturpolitik ska styras utifrån utgångspunkten att vi inte får göra något som skulle kunna väcka en terroristorganisations vrede. I den mån vi ska ha kärnkraftverk, måste de vara mycket bättre skyddade. Eftersom Kärnkraftinspektionen har misskött denna fråga under hela sin existens, bör den utredas externt, enligt vad som ovan sagts.

För att kunna driva ett kärnkraftverk krävs uran. Uranbrytning är i allra högsta grad en miljöskadlig verksamhet. Uranhalterna är ofta mindre än 1 kg per ton i själva malmen, och man kan behöva spränga bort mycket gråberg för att komma åt den. Restprodukterna är radioaktiva och innehåller förutom radium och radon ofta giftiga tungmetaller. En vanlig metod att bryta uran är ”in situ”-urlakning, vilket betyder att man sprutar ner en stark syra i marken och pumpar upp uranet i lösning. Detta skapar givetvis risk för förgiftning av grundvattnet.

Kopplingen kärnkraft-kärnvapen är fortsatt stark. Sverige som har mest kärnkraft per capita i hela världen, tar på sig ett tungt ansvar om vi som land fortsätter att legitimera denna energikälla.

Om kärnkraften expanderar kraftigt, så kommer upparbetning och bredre aktörer och en omfattande hantering av plutonium åter att aktualiseras. Da-

gens reaktorer använder uran så ineffektivt att resursbasen inte räcker för en kraftig expansion. Bridreaktorer är farligare och dyrare och kräver mycket mer forskning och utveckling för att fungera väl, men de kan använda uranet 60–80 gånger mer effektivt. Det finns också andra reaktorkoncept som kan det, till exempel transmutationsreaktorer. De kräver också att plutoniet skiljs ut från det använda bränslet, en mycket farlig process, och att det transporteras till andra reaktorer. Sex kilo plutonium räckte för att förinta Nagasaki 1945, och det går att bygga en bomb med mindre plutonium än så, kanske så lite som storleken av en tennisboll.

Det använda kärnbränslet ska förvaras skilt från allt liv i hundratusentals år. Frågan är inte löst någonstans i världen.

Miljöpartiet vill därför dels avveckla kärnkraften så fort som möjligt, dels dels förbättra säkerheten under den tid reaktorena är i drift. Avvecklingen kan och bör ske på tolv år.

Vi vill i första hand att avvecklingen ska ske så att de farligaste reaktorena stängs först, i huvudsak genom skärpta säkerhetskrav, det vill säga genom att lagen tillämpas och, efter utredningsförslag, eventuellt skärps. Därigenom ställs ägarna av de farligaste reaktorena inför valet att antingen lägga ned mycket stora summor på upprustning av säkerheten och att ta kostnaden för förlorad produktion under lång tid under ombyggnadstiden, eller att lägga ned reaktorn. Därtill vill vi använda ekonomiska styrmedel som styr bort från kärnkraft och fossil kraft. Dit hör kravet på att kärnkraften skall betala sina försäkringskostnader, miljökostnader och avfallskostnader.

3.5 Skadestånd vid olyckor

Kärnkraftsolyckor inträffar sällan, men kan få oerhörda konsekvenser om och när de inträffar. Vid en stor kärnkraftsolycka kommer människor att dö och drabbas av både kort- och långvariga sjukdomar, förlust av egendom (till exempel fastighet vid evakuering), förlust av intäkter eller inkomst (till exempel jordbrukare som inte kan sälja sina produkter). Dessa och många andra offer för olyckan, även landsting och kommuner, och även andra stater, har anledning att rikta skadeståndskrav mot reaktorägaren.

Det finns två andra möjligheter att finansiera kostnaderna för en olycka. Den ena är att offren betalar själva, det vill säga att reaktorägaren genom lag är skyddad från skadeståndskrav utöver en viss nivå. Det är vad som i huvudsak gäller nu i Sverige. Den andra möjligheten är att staten, eller staterna, betalar offren som katastrofhjälp. Detta är oundvikligt, men också ytterst godtyckligt, eftersom det beror på hur mycket pengar som finns i förhållande till katastrofens omfattning.

Ett första krav är att staten slutar skydda reaktorägarna. Skadeståndskyldigheten ska vara obegränsad, strikt och med ”ansvarsgenombrott” så att de verkliga ägarna inte kan gömma sig bakom skalbolagskonstruktioner för ägande av kärnkraftverken. Detta tror vi också är en förändring som kommer.

Men det räcker inte. Det räcker inte om reaktorägaren går i konkurs. Det måste finnas en stor betalningsförmåga. I USA är kravet på betalningsför-

Fel! Okänt namn på

måga 10,4 miljarder dollar. En olycka kan kosta mycket mer, kanske 1 000 gånger mer. Men att kräva obegränsad betalningsförmåga är bara ett sätt att kräva omedelbart stopp för all kärnkraft. Försäkringsbolag varken kan, vill eller får utfästa sig obegränsade utbetalningar. Men de kan hantera mycket stora försäkringsbelopp genom återförsäkringar. Vi föreslår därför att kravet på betalningsförmåga höjs till strax under den nivå som gäller i USA, nämligen till 70 miljarder kronor per reaktor.

Detta innebär inte en full internalisering av olyckskostnader, men borde ändå ge differentierade premier så att en väsentligt farligare reaktor får väsentligt högre försäkringskostnader. På det sättet får vi en parallell granskning av säkerheten.

Eftersom kärnkraften alltså inte kan bära sin fulla försäkringskostnad och eftersom den har andra stora problem vill vi höja kärnkraftsskatten.

Det finns också frågetecken kring kärnkraftens förmåga att hantera kostnaderna för rivning och slutförvaring radioaktivt avfall. Av detta skäl bör regeringen besluta om en höjning av det belopp per kWh kärnkraft som avsätts till fonder för detta ändamål. Om det visar sig att det finns mer pengar än vad som behövs vid den tidpunkt då allt avfall är slutförvarat är detta ett ganska litet problem jämfört med om det visar sig saknas pengar för att om några decennier genomföra det avfallsprogram som utifrån den tidens kunskap bedöms som det bästa.

3.6 Elmarknad, elvärme och effektbrist

I grunden anser vi att det är marknaden snarare än staten som ska se till att kärnkraften ersätts eller sparas in utifrån de ramar som staten uppställt för säkerhet och miljö. Kraftindustrin är emellertid inte så lätt att tygla ens i en perfekt marknad, och elmarknaden är mycket långt ifrån perfekt.

Den svenska elmarknaden är totalt dominerad av Vattenfall, E.ON och Fortum. En kall vinterdag kontrollerar enbart Vattenfall ca 2/3 av all tillgänglig eleffekt, importmöjligheter inräknade.

Det är också på vintern som det finns risk för effektbrist. Detta beror inte på industrins behov eftersom industrin har en förbrukning som är ganska jämn över året. Det beror på att vi i Sverige har så mycket elvärme. Elvärmen står för cirka halva effektbehovet, och förorsakar enorma samhällsekonomiska kostnader. Dessa kostnader betalas dock inte av elvärmekunderna utan av alla elkonsumenter.

Miljöpartiet förordar en genomgripande reform av elmarknaden, men i denna motion tar vi endast upp en punkt, nämligen krav på timvis elmätning. När en tillräckligt stor del av kunderna har sådana mätare så finns det ett starkt incitament för elleverantörer att satsa på kunder med jämnare förbrukningsprofil och att ge dessa bättre villkor, medan elvärmekunderna får betala mer, eftersom de kostar mer.

Den el som nu går till elvärme kan frigöras genom konvertering till fjärrvärme eller pellets, till någon del också med bergvärmepumpar och solvärme samt genom en viss del kvarvarande men effektiviserad elvärme, till exempel

genom effektivare fönster, bättre isolering och behovsstyrd ventilation. Men utvecklingen behöver skyndas på.

Mindre elvärme leder också till flera miljarder kilowattimmar minskade nätförluster, eftersom dessa är starkt effektberoende.

3.7 Effektivare elanvändning

Möjligheterna att minska elanvändningen i övrigt med oförändrad eller ökad användarnytta är utan tvekan goda. Sverige har 2–3 gånger högre percapita-förbrukning av el än länder som Tyskland, Danmark eller Storbritannien. Det finns mycket bättre teknik för belysning, ventilation, kyla, pumpar och motordrifter än den som används, och den är lönsam. Det finns en rad marknadsbarriärer som förhindrar att potentialen förverkligas. För att bryta ned dessa barriärer krävs en skarp fokusering på just den uppgiften. Miljöpartiet har tidigare föreslagit en särskild energieffektiviseringsmyndighet. Oljekommissionen efterlyste samma funktion, kallad ett "centrum för energieffektivisering" med en uttalat operativ funktion att genomdriva planmål för effektivisering. En liknande tanke uttrycks av Kristdemokraterna i rapporten Ett energismartare Sverige (september 2006, av Göran Hägglund och Anders Wijkman): "Det saknas en kraftfull myndighetsorganisation som håller ihop energieffektiviseringsarbetet både på EU-nivå och i Sverige."

3.8 Förnybar el

Den kärnkraft som inte kan konverteras eller sparas bort måste ersättas med förnybar el. Det är inte acceptabelt att Sverige blir nettoimportör av el, och det är inte acceptabelt att öka fossil elproduktion.

För att få fram mer förnybar el krävs egentligen inte mer forskning, för alternativen finns, och de finns i stor skala.

Biokraftvärmens från både industri och fjärrvärme växer ganska snabbt, tack vare elcertifikaten.

Tyskland producerade 2005 26,5 TWh (terawattimmar = miljarder kilowattimmar) vindkraft, motsvarande produktionen från sju Barsebäcksreaktorer. Mer är på väg, och Sverige har bättre vindförhållanden, mycket mer plats och bättre förutsättningar också i andra avseenden.

Vindkraften har dock inte på samma sätt drivits fram av elcertifikaten. Det tyska systemet med fasta priser har levererat. Det har inte det svenska systemet trots att de senaste årens priser plus certifikat borde ha gett en rejäl lönsamhet. En av förklaringarna är att banker inte är så förtjusta i vindkraftsprojekt eftersom certifikatspriserna är så osäkra. Det problemet finns inte i länder med fastprissystem, och de är betydligt fler än de länder som har det svenska systemet.

Det vore inte bra att riva upp hela elcertifikatssystemet, och därför vill Miljöpartiet hellre reformera det genom att införa ett minimipris för certifikaten, och det kan vara högre för vindkraft än för biokraftvärme. Dessutom

Fel! Okänt namn på

måste mer förnybar energi fram, genom att certifikatsplikten ökar snabbare än vad som hittills beslutats.

Den borgerliga regeringen har i sin budgetproposition gått på rakt motsatt linje. Genom att återinföra vattenkraften i certifikatssystemet har de minskat trycket på vindkraftsutbyggnad. Miljöpartiets viktigaste skäl att arbeta för att få bort vattenkraft ur certifikatssystemet är att det finns ont om strömmande vatten, i Sverige och Europa, och att den nytta man kan få ut av den lilla återstående utbyggnaden ställer till med en helt oproportionerlig skada för naturen.

Men i det här sammanhanget är det viktigaste argumentet mot utbyggd vattenkraft att potentialen är för liten om nationalälvarna ska bevaras. Det är en återvändsgränd. När 2–3 TWh är utbyggda så är det allt. Dessa 2–3 TWh tas direkt från vindkraften, för så fungerar elcertifikatssystemet. Man offerar framtidens teknik till förmån för gårdagens teknik.

Någon exakt matchning av ny kraft och kärnkraftsavveckling behövs inte. En öppen marknadsekonomi kan hantera måttliga obalanser över tid. Men i grova drag måste det stämma. Det krävs en kärnkraftsavveckling för att marknaden ska efterfråga alternativ, och det krävs att alternativen ska börja byggas för att avvecklingen ska fortsätta och slutföras.

3.9 Import av rysk el

Kärnkraften är inte bara en svensk fråga. Visserligen är en olycka i Sverige, särskilt med kontaminering av marken i närområdet, det värsta hotet. Men en olycka i Litauen, Ryssland, Finland, Tyskland eller Ukraina kan också drabba Sverige. Uranbrytning, kärnavapenspridning, terrorism och nya faror från upparbetning och brytdreaktorer är frågor som angår hela världen i stort sett var de än sker.

Därför bör riksdagen förhindra företagsgruppen Basels planer på att importera rysk el via kablar. Det ligger inte i Sveriges intresse att hålla i gång reaktorer som Sosnovij Bor utanför S:t Petersburg. De är av Tjernobylytyp, men äldre och har uppnått den ålder de konstruerats för. De skulle inte tillåtas inom EU, som ju till exempel krävde stängning av Ignalina i Litauen som villkor för landets medlemskap.

För att projektet ska genomföras krävs en kabel från Finland till Sverige, antingen genom Svenska Kraftnät eller privat. Svenska Kraftnät kan, om de skulle vilja, inte bygga en sådan kabel utan att regering och riksdag godkänner deras investeringsbudget. Även en privatägd kabel kan stoppas om regeringen i sin miljöprövning beaktar inte bara själva kabelns inverkan utan också elektricitetens ursprung. Det är vidare ytterst tveksamt om de svenska elkonsumenterna, inklusiver industrin, är betjänta av privatägda utlandsförbindelser.

Fel! Okänt namn på

Stockholm den 31 oktober 2006

Maria Wetterstrand (mp)

Tina Ehn (mp)

Per Bolund (mp)

Max Andersson (mp)

Gunvor G Ericson (mp)

Ulf Holm (mp)

Mehmet Kaplan (mp)

Jan Lindholm (mp)

Thomas Nihlén (mp)

Esabelle Reshdouni (mp)

Peter Rådberg (mp)

Karin Svensson Smith (mp)

Bodil Ceballos (mp)

Peter Eriksson (mp)

Mikael Johansson (mp)

Helena Leander (mp)

Karla López (mp)

Mats Pertoft (mp)

Mikaela Valtersson (mp)